Recensie: Abigail ***1/2

Kinepolis Antwerpen
maandag 22 april 2024

foto © Universal Pictures

Recensie:
Abigail, de Amerikaanse splatter vampierenfilm die Matt Bettinelli-Olpin en Tyler Gillett regisseerden als reboot van Dracula's Daughter uit 1936, is verdomd stijlvol. Het is te zeggen, centraal staat in deze productie de Ierse tiener Alisha Weir (Matilda, Wicked little letters) die een fenomenale prestatie neerzet als moordzuchtige ballerina vampier in de hoofdrol. 'I hate ballet!'

Op verschillende vlakken is Abigail overigens een bijzonder verrassende film. De prent mixt namelijk Agatha Christie storytellingelementen, met andere woorden die van de whodunit met die van een thriller, bij momenten een komedie en doet daar nog eens een heerlijk splatter-sausje over. Want jawel, er zal bloed vloeien, veel bloed. En zelfs de cameralens zal niet gespaard blijven.
Héérlijk is die quote van Abigail wanneer ze haar ontvoerders in haar macht heeft, en het landhuis waar ze haar naartoe gebracht heeft hermetisch heeft afgesloten. Het mag duidelijk zijn. Het is haar plan dat niemand daar levend uit zal komen. Wat blijkt? Haar vader, Lazaar heeft in al die eeuwen een imperium uitgebouwd in de onderwereld en die zes criminelen denken dat ze na 24 uur haar gevangen te houden elk 7 miljoen dollar losgeld zullen ontvangen van hem, hebben het kennelijk haar vader in het verleden lastig gemaakt.
Het is echter Abigail zelf die een valstrik heeft uitgezet om wraak te nemen op wie het gemunt had op haar vader Kristof Lazaar (Matthew Goode). Uiteindelijk wil de prent de kijkers duidelijk maken dat je er als ouder moet zijn voor je kind, en laakt het dus afwezige ouders.
Voor haar ontvoerders doorhebben dat Abigail de touwtjes in handen heeft, speelt ze de zes prima uit. Dean (Angus Clouds laatste rol – die we vooral kennen uit Euphoria - voor ie stierf, de film wordt aan hem opgedragen) is namelijk het eerste slachtoffer in de keuken. En al gauw verdenken de overgebleven vijf elkaar terwijl de twaalfjarige ballerina de vermoorde onschuld blijft spelen. Ze probeert de vijf tegen elkaar op te zetten, zodat er minstens eentje door een van de teamleden zelf wordt omgebracht. En wanneer ze opgesloten is, probeert ze een deal te sluiten met een van hen zodat ze vrij kan komen, in ruil dat ze haar bevrijder zal sparen én de geheime uitgang zal wijzen.
Knoflook, een kruisbeeldje, enz. het zijn allemaal zaken die voor geen meter werken om deze vampier te verslaan. Wel is ze gevoelig voor zonlicht. En ook een staak in het hart kan vampieren vernietigen zo blijkt. Want Abigail zal niet alleen moorden, ze zal gewoon ook sommigen bijten zodat die ook een vampier worden en zij hen kan manipuleren vanop afstand.
Ook dat gegeven, maakt deze film extra plezierig om naar te kijken. Voor de ontvoerders doorhebben hoe de

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

vork écht aan de steel zit, trekt de prent de Agatha Christie-kaart. Het is net die mix van genres en stijlen in combinatie met de gigantische tegenstelling tussen het gracieuze en verfijnde van een ballerina (die we bijvoorbeeld zien dansen op het Zwanenmeer) en een moordlustig schepsel dat niet om een spat bloed meer of minder geeft, die hier erg goed zit.

Om kort te gaan, we hebben met een brede glimlach gekeken naar Abigail. En ja, Alisha Weir vinden we waanzinnig straf in de blik in haar ogen recht naar de kijker toe, de psychologische kaart die ze trekt, het spel dat ze haar personage laat spelen. Die gespletenheid, die uitersten van haar personage maken het dan ook een bijzonder dankbare rol voor haar om te spelen. Weir mogen we gerust de nieuwe Emma Watson noemen terwijl ze qua exposure ons doet denken aan de kindsterren uit onze jeugd: Christina Ricci (The Addams Family, Casper), Anna Chlumsky (My girl), de Olsen-tweeling (It takes two) en Mara Wilson. Die laatste heeft trouwens ook Matilda op haar palmares staan, naast Mrs. Doubtfire en Miracle on 34th Street.

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.